

Klānu

OŠUPES PAGASTA PĀRVALDES
INFORMATĪVAIS IZDEVUMS

vestis

OŠUPES PAGASTA PĀRVALDES INFORMATĪVAIS IZDEVUMS

2015. gada augusts Nr. 4 (194)

Kultūras ziņas

26. septembrī

tiek plānoti

Bērības svētki

Lūgums pieteikt bērnus līdz 21. augustam. Svētki notiks, ja būs pieteikti vismaz pieci bērni

Tālrunis uzziņām: 25622223 (Ilze)

Nāc, pulciņā!

Tuvojoties jaunai sezonai, aicinām darboties Degumnieku TN pašdarbības kolektīvos:

VPDK „Degumnieki” – vadītājs Mārtiņš Mežulis (tel. 29365447)

Jauniešu deju kolektīvs – vadītāja Ilze Melngaile (tel. 25622223)

Vokālais ansamblis „Harmonija” – vadītāja Ineta Strode (tel. 26318348)

Amatierteātris „Cits Modelis” – vadītāja Iveta Šķēle (tel. 22438456)

Dāmu deju grupa „Orhidejas” – vadītāja Ilze Purpleviča (tel. 22451599)

Aicinām dalībniekus vidējās paaudzes vai senioru pāru dejās un senioru – sievietes dejās.

Tautas nama vadītāja **Ilze Melngaile**

*Lai me iet ar likumu drūmajiem,
čikstīgajiem un dusmīgajiem;
Tai labāk patīk smieklis un prieks.
Tāpēc, ja vēlies kļūt laimīgs,
sāc smaidīt, un tu redzēsi,
kā dzīve mainīsies uz augšu.*

Il. Apškrūma/

Atpūties, satiecies, izkusties Degumniekos!

Jūlija pēdējā svētdienā sporta draugi atkal mīļi tika gaidīti Degumniekos. Ar svinīgu pagasta pārvaldes vadītāja Aigara Šķēla uzrunu, sportiskie pagasta svētki tika atklāti. Kā jau sportistiem piedienās, visi dalībnieki tika aicināti iesildīties. Kopā ar Jāni Šķēlu un Lindu Melngaili, kas bija uzņēmušies mūzikas rītmā citiem parādīt pareizākās kustības. Šie vingrinājumi visātrāk noderēja futbola, volejbola un kāršu spēļu „Duraks” un „Zolīte” cienītājiem, jo tieši šīs spēles sākās jau no pulkstens vienpadsmitiem un ilga līdz pat pieciem pēcpusdienā.

turpinājums 2. lpp.

NOTIKUMI

turpinājums no 1. lpp.

Ne jau visi apmeklētāji ir talantīgi futbolisti un volejbolisti, kāršu spēlētāji, tādēļ jāmeklē sev citas aktivitātes. Un, protams, ka tādas arī bija. Individuālās disciplīnas. Te nu katrs savā vecuma grupā varēja startēt un parādīt sevi no labākās puses. Reizēm gan šajās stafetēs vajadzīga veiksmē, reizēm veiklība, bet citreiz viss kopā.

Šogad individuālās disciplīnas bija sešas. Tātad – disciplīna pie Ilvitas Vaskas-Keveres „Sēņotājs”, jālasa krāsainās bumbiņas (sēnītes), žēl, ka zaļās sēnītes nevarēja lasīt. Tālāk pie Ilonas Strodes jāmet lidojošie šķīvīši, lai pudeles apgāžas, disciplīnā „Tinkš tankš”. Pie Guntas Gabranovas jālien kurmjā alā, ne tik vien pašam jātiek cauri, bet vēl arī bumba jāizstumj, tāda, lūk, disciplīna „Kurmja atgrīšanās”. Disciplīna „Aijā žūžu”, maldīgi domāt, ka te varēja pagulēt. Nekā nebija, jāsaģērbjās, jāsaklāj gulta un viss uz ātrumu. Laiku precīzi uzņēma un izpildīšanas pareizu tehniku vēroja Edīte Zaube. Tālāk „Ciemniņš no Ķīnas”, jāiztaisā līdzīgi ķīniešiem un jāveic stafete, eh... nebija viegli. Bet palīdzēja Linda Melngaile un pieskatīja, lai viss norit korekti. Un tad „Čaklo roku pulciņā” darbošanās ar krāsainajām gumijām, kuras bija jāliek uz grābekļa. Siena laikā gan grābekli izmanto citādāk, bet šādi arī nebija ne vainas. Elvita Melngaile pieskatīja, lai gumijas tiktu saliktas pareizi. Bija, kur izpausties visiem.

Bērni noteikti nebija aizmirsti, kā jau katru gadu. Radošajās darbnīcās pie Vinetas Bormanē un Signijas Mežītes darboties varēja visi mazie mākslinieki. Šeit tika darināti unikāli papīra maisiņi ar pašu bērnu izdomātām aplikācijām un vēl katrs varēja pagatavot mīļu aitiņu, ko paņemt uz mājām, vai uzdāvināt kādam tuvam cilvēkam kā apsveikumu. Kad nu radoši pastrādāts, tad radošumu var sūtīt brīvdienās un doties uz piepūšamajam atrakcijām. Tik lielas vēl Degumniekos nebija bijušas. Vienā galā tiec iekšā, bet kur vēl otrs gals... Augšā, lejā, augšā, lejā. Man jau galva apreiba skatoties vien. Visu cieņu tiem sportistiem, kas tur pavadīja tik ilgu laiku. Tas tiešām fiziski bija grūti, es pat domāju, ka līdzīgi kā futbolistiem un volejbolistiem.

Mazākos sportistus līdz septiņiem gadiem pie sevis aicināja Pepija un Annika (Dace Kalniņa un Indira Baltā). Šeit bērniem arī bija iesildīšanās un dažādas disciplīnas – jāmet bumbiņas, jāiet atmuguriski kā nēģeru karaļiem un vēl jāuzliek smiekliģi mati galvā, jālien cauri tunelim kā pērtiķēnam Nilsona kungam. Pepijai pieder arī zirgs un tādēļ bērni lēca pāri dažādiem šķēršļiem. Meta arī riņķus mērķi un krāsainus korķīšus ar taisnu muguru, jo skolā arī jāšēž ar taisnu muguru. Kad nu gana pastrādāts, jāuzcep pankūkas pēc Pepijas un Annikas receptes. Noslēpumu gan mums

neatklāja, bet cepšana notika šādi: saliek pannā (maisīnā) dažādas lietas, piemēram, pienu, miltus, olas, cukuru (kas, protams, bij dažādi augi, kas atradās turpat pie skolas). Tad visu sakrata, sakrata. Vēl izskrien tādu palielāku riņķi un...veram vaļā. Kas tur ir? Konfektes! Brīnumu brīnumi!

Apmeklētāji varēja piestāt pie brīvdabas skatuves, lai pavērotu VSAC „Latgale” filiāles „Lubāna” koncertuzvedumu „Meitene zeltene un viņas sods”. Paldies uzveduma dalībniekiem un viņu skolotājiem. Nevar tak visu dienu sportot, ir vajadzīgs arī brīdis atpūtai.

Uh, kas par dienu! Laiks arī lutina, visi negaisa mākoņi tik ap ezeru vien, bet virs Degumniekiem pat saulīte spīd.

Pēcpusdienā spēkus izmēģināt tika aicināti visi interesenti. Zinošu cilvēku vadībā tika celtas svaru bumbas un citi smagumi.

Spēks bija nepieciešams arī stafetē „Zemnieku dižošanās”. Nezinātajam pēc nosaukuma varētu šķist, ka jānes kādi smagumi, piemēram, miltu maisi,

bet nē – jāvelk traktors. Spēcīgi mums tie dalībnieki, visi aizvilka traktorū, ka nebija ko redzēt, nu vienīgi ripošanas laiks atšķīrās.

Pati mīļākā un saldākā disciplīna bija „Pāru izrādīšanās”, kur piedalījās vīrs ar sievu, vai mīļākais ar mīļāko. Sacensība sākās ar to, ka viņš ņem klēpī viņu un bučojās un bučojās. Pirmajā kārtā neizkrita neviens pāris. Nākamajā kārtā viņš ņem viņu klēpī, un nes ar kājām gaisā. Galvu reibinoši vārda vistiešākajā nozīmē. Šajā kārtā arī pirmie izkritušie. Tālāk kungs sapucē dāmu, nokrāsojot lūpas, ņem klēpī un atkal... bučojās. Visi pāri tiek galā bez problēmām, līdz vadītājs Aigars

liek papilduzdevumu, kungiem jāpaceļ viena kāja. Uzvar Edgars un Paula, bet manuprāt zaudētāju nemaz šeit nav. Jo visiem pāriem tika tik daudz buču!

Vēl atliek sacensties jautrības stafetē. Šeit komandas jauktas – trīs vīrieši un trīs sievietes. Kā jau jautrības stafetē, šeit sagaida jautri uzdevumi – aprebināšanās griežoties, sasmērēšanās un iešana ar traki lielām korpēm mašīnas riepu izskatā.

Tā nemanot ir paskrējusi visa diena un septiņos vakarā Degumnieku tautas namā visi tiek aicināti uz svinīgu apbalvošanu. Sirsnīgi sveicam visus veiksmīniekus, bet pārējos aicinām nākošgad

revanšēties!

Liels paldies visiem šī pasākuma sponsoriem: z/s „Eglītes”, z/s „Asniņi”, z/s „Lazdas”, z/s „Druvenieki”, z/s „Asnupe”, z/s „Ošulaipas”, z/s „Zemgaļi”, z/s „Dzērvenīte”, z/s „Asni”, SIA „Lubauto”, z/s „Gaigalieši”, z/s „Cīrulīši”, z/s „Apšusala”.

Noslēgumā neaizmirstams ugunsšovs. Nevis salūts, bet patiešām šovs ar uguni mūzikas pavadījumā, kas tāds pie mums bija pirmo reizi. Un tad jau visi, visi varēja lustēties ballē. Paldies Ošupes pagasta pārvaldei un visiem, kas iesaistījās svētku organizēšanā.

Dace Kalniņa, autores foto

Saudzēsim dabu!

Drīz dzērveņu laiks. Jau tagad odziņām apsārtis vaigs. Tādēļ šoreiz gribu parunāt par Ošupes un Indrānu pagastos esošajām dabas lieguma teritorijām, kurās atrodas lielākās dzērveņu bagātības (citos purvos notiek kūdras izstrāde). Šie purvi – Klajotnis, Nainieks, Apaļais purvs un Vilku peisa, Lubāna krastā katru gadu sagaida ogotājus. Bet, ko ogotāji atstāj aiz sevis! Ieejot purvā, priedītes zaros katrs iekar savu celofāna maisiņu, lai drošāk rast ceļu mājup. Jā, vienādi maisiņi katrā 10-tajā priedītē. Kā tur ko var saprast, kurš mans, kurš cita maisiņš, gandrīz vai vārds virsū jāraksta. Un tad vējam visu ziemu ir kur draiskoties, un vēl kāds paliks kā ceļazīme arī nākamajiem gadiem.

Kad skatu paveram uz leju, arī nekas labāks – te kāds pusdienojis – atzvelta pudele sūnās, plastmasas maisiņš un konservu kārbā blakus. „Skaisti bez gala!” Bet vai ir ienācis prātā, ka izliekam lamatas kukaiņiem, vardēm, ķirzakām un čūskām? Vēsajos vakaros meklējot paslēptuvi, šis dzīvās radības kā naktsmītni izmanto cilvēku pamesto, bet no rīta saule uzkarsē pudeles un dzīvnieciņi netiek atpakaļ sūnās un iet bojā.

Aizejot uz purvu oktobra mēnesī, kad īstais dzērveņošanas laiks, paveras posta aina. Dzērveņu mētras izraustītas, atkritumu kalni... Liekas purvā bijis raganu saiets.

Tādēļ uz purvu lieguma teritorijā iesim bez ogu lasāmās mašīnas, bet paņemsim līdz maisiņu, kurā salasīt savus un varbūt arī kāda cita atstātos atkritumus. Talkosim Ogu laikā!

It kā jau katru dabas liegumu sargā zaļā ozola lapiņa, kas cilvēkiem uzliek pienākumus un brīdina, šai teritorijai ir īpašs statuss un pret dabu jāizturas sevišķi saudzīgi.

Gribu atgādināt tās lietas, ko šajās teritorijās aizliedz Ministru Kabineta noteikumi Nr. 135. Dabas lieguma „Lubānas mitrājs” individuālie aizsardzības un

Naudas ozols.

Sēne korālene.

izmantošanas noteikumi:

- Dedzināt zāli un niedras
- Iegūt sūnas un ķērpjus, kā arī lasīt ogas un sēnes, bojājot vai iznīcinot zemsedzi
- Ievest un izgāzt lauksaimniecības un pārtikas produktus
- Rīkot auto, moto un velosacensības
- Cirst vai citādo bojāt savrupi augošus ozolus un aizvākt un iznīcināt to nokritušos zarus
- Ierīkot atpūtas vietas un celt teltis ārpus tam paredzētām vietām
- Kurināt ugunsiskus
- Organizēt brīvā dabā publiskus pasākumus
- Ierīkot publiski pieejamus izziņas, atpūtas un tūrisma objektus
- Vākt dabas materiālus
- Pārvietoties ar mehāniskajiem transportlīdzekļiem ārpus ceļiem un dabiskām brauktuvēm.

Pārlasot šo sarakstu, rodas jautājums *Geocaching* (latviski – slēpņošanas) organizētājiem – vai izsargājamās teritorijas un mirstoši dižozoli ir piemērotākas vietas slēpņu ierīkošanai? 24 pēdas purvā Lubānas mitrāja teritorijā un Lubānas novada dižākais ozols – Naudas ozols, kas ir dižākais no Lubānas novada dižozoliem, bet vai ilgji? Kopš ozola stumbrā ir ierīkots slēpnis, tā stāvoklis ir krietni pasliktinājies. Cilvēki ložņā pa dobumu, pamanās atstāt arī atkritumus. Vai gribam, lai šis diženais koks ātrāk aizietu bojā?

Ja ievērosim visu augstāk minēto, un tas nemaz nav daudz, tad var izvairīties arī no kādām nepatīkamām situācijām, jo ja ir pieņemti noteikumi, tad arī to izpildi kontrolē. Un par katru pārkāpumu ir paredzēts sods. Lai jums tikai patīkamas satikšanās ar likuma sargiem purvā!

Ošupes apgaitas mežzīne
I. Skrauča, autores foto

Patīk jauni izaicinājumi

Kad pie mums vasara uzņēmusi apgriezienus un siens plāvā smaržo, Deģumnieku pamatskolas skolniece Vendija Strode un skolotāja Edīte Zaube devās uz Briseli. Tādēļ uz sarunu aicinām Vendiju, lai gūtu ieskatu, kā tad viss notika.

Kā ieguvu iespēju doties uz Briseli?

Iespēju ieguvu piedaloties konkursā „Ko mums šodien teiktu Oskars Kalpaks”, uz ko mani pamudināja, ievirzīja un motivēja sociālo zinību un vēstures skolotāja Edīte Zaube.

Vēlos pateikt paldies latviešu valodas skolotājai Dacei Koļesņikovai par mana darba rediģēšanu un domas tēlaināku noformēšanu.

Ko tu tur darīji un ko piedzīvoji?

Lidojums Rīga – Brisele. No Briseles lidostas braucām ar vilcienu uz viesnīcu. Ierašanās modernā mūsdienu viesnīcā Max Hotel. Nākamajā dienā gājām uz Eiropas Parlamenta. Lekcija par Eiropas Parlamenta darbu. Tikšanās ar Eiropas Parlamenta deputātu Arti Pabriku. Pusdienas Eiropas Parlamentā. Eiropas Parlamenta apmeklētāju centra „Parlamentarium” apmeklējums, kas man šķita visinteresantākais un aizraujošākais – daudz informācijas, daudz uzskatāmu materiālu. Vakarpusē pastaiga pa vecpilsētu gides pavadībā. Dažādu pilsētas dabas, kultūras un mākslas objektu aplūkošana. Nākamajā dienā – mājupceļš. Tāds īsumā bija ceļojums.

Kādas personības tur satīki?

Lielākā personība, ko satikām, bija Eiropas parlamenta deputāts Artis Pabriks.

Kādu iespaidu uz tevi atstāja Briselē satiktie cilvēki?

Par cilvēkiem neko daudz nevaru pateikt, bet pilsēta gan vietām šķita diezgan nesakopta.

Kas ir „cilvēks – personība” tavā izpratnē? Vai vecmāmiņa ar lielu pieredzes bagāžu, varētu būt personība?

Mēs katrs esam personība, ar savu raksturu, temperamentu un savām īpatnībām. Gan mazs zīdainītis, gan vecmāmiņa ir personība, kurai ir savs viedoklis un sava pieredze.

Tavs hobijs ir fotografēšana. Vai no turienes tika atvesti interesanti kadri?

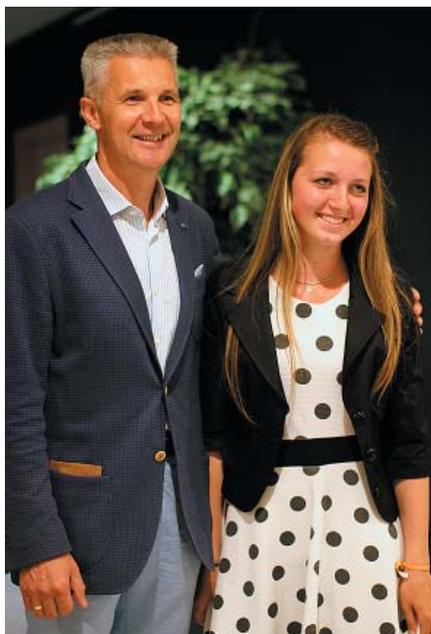
Jebkurā vietā protu noķert kādu interesantu skatu. No šī ceļojuma arī ir izveidota bilžu galerija. Patīk uzņemt dabas ainavas, skaistus dabas objektus, kaut ko dīvainu, savādu, neparastu vai vienkārši skaistu.

Zinu, ka paspēji šovasar būt arī dziesmu svētkos. Tāda saspringta vasara. Bet tomēr, kurš tad ir tavs spilgtākais šīs vasaras notikums?

Visi mani šīs vasaras piedzīvojumi ir bijuši ar kaut ko interesanti – jauna pier-

Konkursu „Ko mums šodien teiktu Oskars Kalpaks” uzvarētāji un „Gudrs un vēl gudrāks” dalībnieki.

Vendija kopā ar Eiropas parlamenta deputātu Arti Pabriku.

Senlaicīgās un modernās ēkas uz Vendiju atstājušas lielu iespaidu.

dze dejojot ielu koncertā XI Skolu un jaunatnes dziesmu un deju svētku ietvaros, svētku gājiens, ģimenes izbrauciens uz Likteņdārzu un Zoodārzu. Esmu kļuvusi par vēl vienu brālēnu bagātāka, bet, protams, ka visiespaidīgākais šovasar bija ceļojums uz Briseli. Vēl jau gan vasara nav galā!!!

Tuvojas jaunais mācību gads, vai ir „āķis lūpā” atkal piedalīties jaunos konkursos?

Es labprāt piedalos dažādosursos, jo galvenais jau ir piedalīties. Jā, šķiet, ka manī ir kāds, kas dīda pievērsties jauniem izaicinājumiem.

Vai piekriti teicienam – darbs dara darītāju? Kā tu to izproti?

Viss, ko mēs darām, mūs bagātina

un pilnveido. Katrs konkurss, kurā esmu piedalījies, man sniedz jaunas zināšanas, tāpat kā fizisks darbs cilvēku spēcina un norūda.

Raksti arī dzejoļus? Atceries – bērnodārzā bija dzejolis par Boci. Atceries? Es atceros.

Tāds dzejolis ir bijis, bet neatceros, kas tur tieši bija, jo pirmos dzejolišus neesmu saglabājusi. Tagad gan visus savus gara darbus lieku mapītē. Laiku pa laikam ir interesanti pārlasīt.

Paldies Vendijai par interviju. Novēlam vēl daudz panākumu, lai neizsīkst spēks turpināt radoši darboties!

Ar Vendiju sarunājās
Dace Kalniņa

Jānis, Jānītis...

Steidz laiks – dienas, nedēļas. Laikam līdzi steigami arī mēs, aizmirstot pašu galveno – cilvēku. Taču paliek atmiņas dziļi sirdī, tās nepazūd. Patīkami atcerēties labo, piedzīvoto, draugus un draudzību.

Man ir daudz draugu. Viens no tiem ir Jānis Stulpiņš – pazīstams jau no jaunības laikiem – kolēģis, priekšnieks, vedējtēvs mūsu kāzās.

Jānītis. Tā viņš tiek dēvēts līdz pat šai dienai. Vienmēr sabiedrisks, gudrs, iznesīgs. Ļoti daudzēm palīdzējis, saprotošs.

Kādreiz tika daudz dejots un dziedāts ne tikai svētkos, kā tagad, bet tāpat vien aiz darba galda, sēžot kantorī, vai ejot ikdienas gaitās pa fermām.

Jānītīm bieži „pielipa” kāda dziesma, tad viņš to dungoja visur, līdz nāca atkal nākamā.

Daudzi atcerās, ka Jānis dziesmas pavadīja ar akordeonu. Topā viņam bija dziesma „Ir visādi gājīs un visādi bijīs...”

Daudz varētu stāstīt par Jāni Stulpiņu, bet šoreiz gribu uzsvērt vēl kādu lietu, kas viņam ļoti labi padodas. Tie ir pašsacerēti dzejoļi. Nu tas tiešām ir neatkārtojami! Vai kāda jubileja, vārda diena vai citi svētki tiktu nosvinēti bez viņa rīmēm? Nu nē – ļoti reti.

Laikam ritot, paliekam vecāki, nevedas vairs domāšana, bet atceroties un pārļausot Jāņa rakstītās rindas, gribot negribot jāsmaida.

Jāni, es Tevi atceros un sūtu sveicienus dzimšanas dienā. Vai tad tikai apaļās jubilejas jāsvin? Tās vienkāršās vēl labākas.

Lai Tev veselība! Turies! Ej ļaudīs, jo Tu esi stiprs un Tu to vari!

Piebilde: Te es pūra lādē atradu kādas rīmes – izlasī!

Ar cieņu, **Ināra Baltā**

Pateicība

Mātei par atstātajām atmiņu piezīmēm. Arī par mežabrāļiem. Drausmīgs būtībā bija PSRS laiks. Toreiz pat par domāšanu varēja aizsūtīt pie baltajiem lāčiem. Un tikai no viņas (mātes) piezīmēm uzzināju, ka arī viņa Čērzenieku skolā – bijusi nacionālo partizānu atbalstītāja, miliča apsardzē aizvesta uz Barkavu un pratināta. Čekists bijis pazīstams no Bērzgales pagasta (arī mātes dzimtene), tāpēc sveikā tikusi cauri, baidījies vien ar blausanu, pistoles, pātagas vicināšanu. Abi grāvji valsts varas ceļā ir briesmīgi – gan tas, kas aizliedz domāt un runāt, diktatūras valsts kārtību, gan tas, kurš spīgti sāk sevi demonstrēt šobaltdien – anarhija, absurda brīvdomība (Latvijā vēl ne 100%). Un abiem ir viens kop-saucējs – tumsa, sātānisms, bezdievība.

Pateicība arī mūsu redaktorei Ilzei Purpļevičas kundzei, kura šīs mātes atmiņas nopublicēja. Arī kādas grāmatas sakarā. Nule iznākusi Jāņa Būmaņa „Pretošanās kustība Dienvidaustrumu Latvijā 1944. gada jūnijs 1956. gads”. Un stāstot par pēdējiem cīņtājiem, par brīvu Latviju Lubāna klānos, Meirānos, Lubānā, Cesvainē, Barkavā, Būmaņa kungs smēla informāciju arī „Klānu Vēstis”. Grāmatā, kur publicēti visi informācijas avoti, melns uz balta stāv arī mūsu avīze. Ejam pasaulē! Būsim aktīvi „Klānu Vēstis” veidotāji! Paldies!

P.S. Grāmatā iemūžināti 75 nacionālie partizāni no Barkavas, Meirāniem, arī Lubānas pagasta. Taču reāli bija vēl vairāk.

Jūlijs Augusts Trops

Atvainojiet par sagādātajām neērtībām

Tā redz, ka nesmuki sanāk – spēle vieņnos vārtos. Konkrēti. Par „Klānu Vēstīm” rakstīto (publicēto) esmu savos gabalos atradis kļūdas. Dziļā atvainošanās. Bet vai galvenais nebūtu tas, kā tas notiek. Proti, tagad es tās kļūdas palabošu. Bet vai miljonkārt nebūtu vērtīgāk, ja labotāji tās man norādītu nevis mutiski, bet rakstiski, palabojot un papildinot. Tā būtu lieliska palīdzība arī mūsu redaktorei. Labi, ja kāds slinks rakstīt, piezvaniet redaktorei.

Bet nu palāpīšu savas vainas. Vai Krievija viltīgi ielauzās Krimā, rakstīju, ka agresors dabūs pa mizu. Nekā! Ukrainu paņēma, var teikt, bez neviena šāviena. Vēl trakāk – iekaroja arī Donbasu u.c. vietas Austrumukrainā. Traki kļūdījies. Lai daļēji attaisnojums man par to ir tas, ko nezināju, ka Ukrainas armija tapa mērķtiecīgi iznīcināta. Bet tas, kā tā tauta turas pretī, kā bruņotie spēki atjaunojas, liecina, ka Krievijai – Putina diktatūrai neizdosies nodzēst Ukrainā brīvības garu. Un, ja ņem vērā slāvu (arī ukraiņu) temperamentu, atriebe būs barga. Žēl to krievu cilvēku, kuri nepūš Putina stabulē, bet pagaidām nespēj apturēt šo mežonību.

Rakstīju par krustmeitas tēva Jāņa Tropa pavadi uz mūža mājām. Par to, kā viņš – aiz-

sarga dēls, cieta no „atbrīvotājiem”. Proti, tika atbrīvots, padzīts ar māti no dzimtajām mājām Čērzeniekos. Tad viņš tēvu Andreju nepareizi nosauca par Matīsu. Matīss bija viņa vectēvs.

Kaimiņi man pareizi aizrādīja, ka rakstot par celiņiem, esmu nepareizi uzrakstījis ceļu pa kreisi aiz „Mālkalniem” uz Kalnagalu. Tāda ceļa nebija, vien pagaidu – vasarā iebraukts. Īstais Ulmaņa laika ceļš gar „Mālkalniem” taisni vien tecēja uz priekšu – uz Zaharu dzirnavu pusi. Tad tur kaut kur griezās pa kreisi uz Krievbirzes kapu, arī Kalnagala pusi. Kad tā pārrunājām, atmiņā atplaiskņijās aina, ka tēvs mani uz velosipēda veda uz Mežārēm. Un iebraucām mājās no Kāršu mežiņa – Meirānu kanāla puses. Turklāt nejauši iebraucām grāvī, pār vienu grāvja laipiņu stūrēdami.

Tās dažas manu kļūdu atmiņas. Kļūdījies arī dzejnieku, filozofu Aivaru Kļaviņu nosaukums par filologu. Un vēlreiz atkārtoju, ka daudz labāk būtu, ja „Klānu Vēstis” uz tām norādītu jūs, lasītāji, papildinot ar saviem komentāriem. Jo darbs bez kritikas noved pie stagnācijas. Bet mēs taču negribam, lai tas notiek ar „Klānu Vēstīm”. Lai virojas „Klānu Vēstis” korespondentu skaits!

Jūlijs Augusts Trops

Runas izgaist, bet rakstītais paliek...

Te es dzimis, te es audzis
Te es sazarojis, plaucis.
Te es vītis, noziedējis,
Izdzīvoto piešifrējis.

Runas izgaist, rakstītais paliek,
Laiks dzīvē visu savādāk saliek.
Bet zāle kā agrāk tāpat ir zaļa
Vien tagad desās ir Eiropas gaļa.

Pēc kara, ja kāds bija dzīvs,
Gribēja dzimtenē būt brīvs.
Pēkšņi trimdā daudzus dzina
Kāpēc? Par ko? Kas to lai zina?

Sāka veidot kolhozus,
Turpat vēlāk sovhozus.
Ļaudis centās, strādāja,
Pēc algas rindā stāvēja.

Virus cēla sējas rīti,
Bij laikus darbi padarīti.
Sievās fermās lopus kopa,
Bet siena porcija bij skopa.

Sacensībās govīs slauca,
Stobrā tīru cici mauca.
Par čempioni kļuva tā,
Gudrākā un fiksākā.

Zāli plāva, izkaltēja.
Miltos mala, granulēja.
Valstij pārdeva ar normu,
Jo pretī deva kombikormu.
Ja sivēni virs plāna skrēja,
Tad strādniekiem tos andelēja.
Ja rindā pieteicās pa faksu,
Tiem pārdeva par pašizmaksu.

Ja ganos govīs ar govī gāja,
Sēklotājs turp kājām gāja.
Vēlāk šofers vizināja,
Ar strāvu spermu laidināja.

Runkuļus pēc plāna sēja,
Guculietes izravēja.
Tām par padarīto darbu
Peļņā deva graudu tarbu.

Ja slaucēja virs normas slauca,
Tad uz ārzemēm tā brauca.
Traktoristam, kurš vairāk apars,
Bez rindas tika piešķirts „zapars”.

Bij daudzēm sava gotiņa,
Sētā vista, cūciņa.
Uz steķa mesta piens kannā,
Par naudu pirka desa, manna.

Jānos kopā līgoja,
Pašbrūvēto malkoja.
Dejoja tad visu nakti,
Piesitot ar kāju takti.

Ātri aizskrien gads pēc gada,
Jaunus likumus valsts atkal rada.
Saimniecības apvieno,
Pēc tam atkal atvieno,
Un visu tautu saķīlido.

Par paju sabiedrībām tapa,
Katram izsniegta tiek paju lapa.
Tad nu daudzi pirka, ķēra,
Kam pietrūka, tas arī spēra.

Daži mantu saglabāja,
Ražošanai pielāgoja.
Spēja grūtībām tikt pāri –
Par tiem vēstis memuari.

Visi teic, ka agrāk švaki,
Veči teic, ka tagad traki.
Nav ne spēka, nav ne naudas,
Mīļējoties nav vairs jaudas.

Šo atcerēsies seniori,
Nezinās juniori.
Tiem tagad prātā tikai dators,
Ne govīs, ne tīrumi, ne traktors.

Kaut dažiem vecumdienas grūtas,
Tiem mātes sirds un tēva jūtas.
Jaunie, mīļiet zemi, savu valsti –
Zem kājām būs jums stipri balsti.

Piedzīvoto un redzēto pierakstīja

Klānmales Ješka

Pacelties debesīs

4. jūlijā Degumnieku lidlaukā atkal varējām baudīt lidmašīnu burvību un būt lepmi, ka pie mums notiek tāds, nu jau, starptautisks pasākums (piedalījās viesi no Kauņas).

Pasākumā, ko rīkoja Ošupes pagasta pārvalde sadarbībā ar Madonas novada pašvaldību, piedalījās avioklubi no Jelgavas, Cīravas, Rīgas, Ādažiem, Cēsīm, Kauņas, kā arī avioklubs „Primera”, NBS un Valsts robežsardzes helikopteri. Kopā ap 22 lidaparātiem.

No plkst. 10 norisinājās lidmašīnu apskate uz skrejceļa un lidmodeļu demonstrēšana. Debesu kuģus varēja apskatīt un aptaustīt tuvumā, pie tiem fotografēties un pat iesēsties iekšā.

Vēlāk pasākuma apmeklētāji varēja aplūkot un iekāpt Latvijas Gaisa spēku aviācijas bāzes Aviācijas eskadriļas helikopterā Mi-17 un iepazīties ar tā aprīkojumu. Pēc tam – helikoptera paraugdemonstrējumi. Šāds helikopters Latvijā veic glābšanas darbus, piemēram, dzēsīs meža ugunsgrēkus, glābj cilvēkus, arī uz ūdens.

Tad sekoja PITTS MONSTER aerobātikas paraugdemonstrējumi. Tādi vēl Degumnieku lidlaukā nebija bijuši un pārsteidza klātesošos.

Un klāt arī panorāmas lidojumi. Dažiem jau tie kļuvuši par tradīciju katru gadu izlidot, bet citiem tas bija piedzīvojums, jo virs zemes pacēlās pirmo reizi.

Saulrietā norisinājās Degumnieku kausa izcīņa paromotoru veiklības sacensībās. Lūk arī veiksmīgākie – Gatis Lecītis (Cēsis), Māris Vancāns (Babīte, pārstāvēja apvienību „Babītes avioliņijas”), Igors Puzanovs (Daugavpils, pārstāvēja klubu „Ultra”).

Sacensību organizētājs un galvenais tiesnesis Māris no Cēsaines (diemžēl uzvaru neizdevās noskaidrot) pastāstīja: „Nebiju sevišķi pārliecināts, ka vispār izdosies izspēlēt šos kausus. Latvijas aktīvo paromotoristu sportistu spice ir kādi 10 puiši, no kuriem viens ir Māris Vancāns, bet pārējie neizrādīja sevišķu atsaucību. „Spicie” paromotoru sportisti ir puikas ar ļoti ātriem spārnēm un regulāriem treniņiem. Arī laika prognoze sacensību lidošanai līdz beidzamajam brīdim bija visai pesimistiska. Degumniekos lidotājiem piedāvāju nestandarta sacensību formātu, kas pa spēkam ikvienam, kas ieguvis paraplāna lidotāja FAI licenci. Paldies lidotājam – tiesnesim Valteram Romam no Rencēniem, kas Degumniekos bija mūsu PR cilvēks. Pirms šī pasākuma sataisīju lielu troksni, reklāmu mūsu, lidotāju, aprindās. Gribējās redzēt, kas un vai vispār kāds atsauk-

Kabata

Degumnieku pamatskolas avīze 2015. gada jūnijs-augusts/Nr6

Dejiskais vasaras posms

Ir izskanējuši XI Latvijas Skolu jaunatnes dziesmu un deju svētki. Mums—dejojāšu vecākiem, tā bija garākā nedēļa šovasar, turpretim, lielākajai daļai dancotāju un pedagogu, nedēļa paskrēja kā dažas dienas. Salīdzinoši ar iepriekšējiem dziesmu un deju svētkiem, kad termometra stabīšs pakāpās virs trīsdesmit grādiem, šajos—laikapstākļi neļāva iedegt saulē, bet gan veldzēja svētku dalībniekus gan ar vēju, gan ar lietu, bet arī tas netraucēja izbaudīt svētku mēģinājumu procesu un koncertu gaisotni.

Svētkos mūsu pagastu pārstāvēja divi deju kolektīvi—1.-4.klašu kolektīvs-laureāti un 5.-9.klašu kolektīvs, kurš pretendēt uz iespēju piedalīties lielkoncertā "Līdz varavīksnei tikt" nevarēja, jo nebija atbilstošo pāru skaita, bet pirmsskates koncertā nodejoja ļoti labi un saņēma atzinīgus vārdus no deju virsvadītājas L.Ozolnieces un BJC direktores G.Kļaviņas, līdz ar to guva iespēju piedalīties ielu koncertos svētku laikā.

Kad svētku nogurums aizgaiņāts, aicināju mūsu dejojāšus un pedagogus dalīties iespaidos.

Sk. Daiga Rubene: Dziesmu un deju svētki ir vieni no skaistākajiem svētkiem, kuros ir iespēja piedalīties skolēniem. Skolotājiem tas ir atbildīgs darbs nedēļas garumā gan dienu, gan nakti. Šie svētki bija vieni no vēsākajiem un lietainākajiem svētkiem. Spriedze, negulētās naktis, tautisko drēbju mazgāšana, gludināšana, kārtošana mijās ar bērnu smaidiem, čalām, dejām, arīdžan, ar asarām, mazajām, siltajām rociņām, kuras sniedzas pēc skolotāja rokas. Nācās ne tikai paturēt kādam rociņu, bet arī pagulēt līdzās, lai nomierinās sirsniņa. Nemelošu, bija grūti, bet tas bija skaisti, ar nepacietību gaidīsim atkal dziesmu un deju svētkus!

Elīna Ločmele: Svētki kopumā patika. Bija grūti, gribējās uz mājām, tāpēc šādā vecumā vairāk piedalīties negribētu. Kad būs lielāka, noteikti gribētu. Neaizmirstama likās tikšanās ar prezidentu un patika brauciens uz jūru. Patika koncerti, jo tad vairs nevajadzēja neko atkārtot. Žēl tikai, ka vienā koncertā lija lietus. Patika mūsu kolektīva tērpi un tas, ka kopumā nebija karsts un vispār laiks bija labs. Ļoti patika mājās sagaidīšana.

Keita Kruglova: Man dziesmu un deju svētkos patika, ka es satiku Latvijas Valsts jauno prezidentu. Vēl man ļoti patika, ka mums meitenēm uz koncertiem uzkrāsoja lūpas. Man nepatika, ka dažos mēģinājumos bija karsts un tas, ka man vakaros nenāca miegs.

Elīna Serečenko: Patika redzēt un satikt Latvijā slavenus (atpazīstamus) cilvēkus (R.Kauperu, jauno Latvijas prezidentu u.c.). Šai nedēļai bija piedzīvojuma jeb ekskursijas sajūta. Patika arī salūts un svētku gājiens. Nepatika lietainais un vēsais laiks. Nākamajos deju svētkos noteikti piedalītos.

Kārlis Strods: Nepatika lietainais laiks. Patika vakara pastaigas pa pilsētu un izbrauciens uz jūru. Nekas no šīs nedēļas nešķīta par grūtu un arī uz nākamajiem skolēnu dziesmu un deju svētkiem noteikti braukšot.

Ralfs Bormanis: Man šajos dziesmu un deju svētkos patika tas, ka, lai arī skatītājiem bija iespēja doties uz lielajiem koncertiem, arī uz mūsu ielu koncertu bija ieradušies samērā daudz cilvēku. Laikapstākļi gan varēja būt siltāki un sausāki, bet tas netraucēja mums izbaudīt šos skaistos svētkus. Paldies skolotājām Daigai Rubenei un Inesei Straumei par dāvēto iespēju dejot ielu koncertos, kā arī piedalīties svētku gājiēnā.

Elfa Bormane: Man patika šie svētki. Mēs braucām ar trolejbusu un tramvaju. Mums vienā vakarā bija jānodedžo līdz 22:00 bet nodejojām vairāk, tāpēc mums atļāva ilgāk pagulēt. Man visvairāk patika dejas "Latviešu pāru deju svīta". Mūs pārsteidza brauciens uz jūru, jo bija karsts. Man ļoti patika, ka mēs gājām svētku gājiēnā.

Sintija Šķēle: Man patika svētki. Patika ballīte un, ka dažus vakarus gājām uz veikalu. Nepatīkami bija, ka mani apsmērēja ar zobopastu. Es gribētu vēlreiz braukt uz dziesmu un deju svētkiem.

Rolands Slavīks: Man šķīta, ka nebija pārāk daudz mēģinājumu.

Jānis Toms Bārbals: Visvairāk atmiņā- pirmais koncerts, jo bija liels uztraukums. Patika- draiskoties līdz vēlam vakaram, spēlēt spēles. Patika svētku gājiens, kad visi skaisti tautu tērpos iet pa ielām. Svētku laikā teica, ka bija grūti mēģinājumi, tagad saka, ka viss patika, tikai nedēļa bija par īsu. Gribētu braukt atkal.

Sintija Slavika: Man patika piedalīties šajos svētkos un uz nākamajiem es arī noteikti braukšu. Visvairāk ar nepatiku atceros to, ka bija agri jāceļas.

Sk.Inese Straume: man šie svētki paliks atmiņā ar priecīgām un apgarotām bērnu sejm lielkoncertā un ielu koncertā, ar apbrīnojamu bērnu centību, stipru gribu un neatlaidību mērķu sasniegšanai un ar labiem skates rezultātiem.

Sk.Edīte Zaube: Svētki ar savu šarmu, fizisku, organizatorisku slodzi un gandarījumu par izturību. Burvīgi svētki un interesanti bērni. Iebraucam Rīgā, kāda meitene jautā skolotājai: "Skolotāj, drīkst pazvanīt mammītei? Skolotāja: "Vai gribas jau mājās, tikko tik atbraucām?" Meitene: "Nē, skolotāj, gribu mammītei pajautāt vai viņa man dvieļīti ir ielikusi līdzi." Draiskie zēni, redzot, ka skolotāja tūlīt aizrādīs par nerātību, pārtrauc viņu vēl nebilstajā pusvārdā: "Skolotāj, Tu mums kā mammīte, pa gabaliņu jau redzi, ka darīsim blēņas!" Vēl kāds zēns: "Skolotāj, nezvaniet manam tētim, citādi viņš atbrauks ar, bet es vēl neesmu paspējis patērēt naudiņu!" Aizkustināja cēla mājās sagaidīšana ar labestības, cieņas un sapratnes auru— "vienotībā ir spēks". Paldies vecāki, Jūs pārsteidzāt arī skolotājas!

Skolēnu vārdā sakām sirsniņu paldies skolotājām Daigai Rubenei, Zītai Justei, Edītei Zaubei, Unai Salmaneī un Inesei Straumei par iecietību, uzmundrinošajiem vārdiem un nenogurdināmo darbošanos kopā ar mūsu mīļumiem. Paldies šoferītim Agrim Stulpiņam par godprātīgo busa pārvadīšanu. Paldies pagasta pārvaldes vadītājam Aigaram par lielo bērnu aizvīzināšanu uz ielu koncertu un svētku gājienu. Paldies mammām par skanīgo un sirsniņu sagaidīšanu atkal mājās.

Zaļās klases konkurss" Bebrs un bērzs"

2015. gada 14.–15. jūlijā kempingā "Abragciems", kas ir viena no Latvijas atpūtas vietām, kur plīvo Zilais karogs, turklāt šogad atdzīta par tīrāko pludmali Latvijā,

Engures pagastā, Tukuma novadā norisinājās Zaļās klases konkursa "Bebrs un bērzs" fināls, kurā jau otro gadu piedalījās arī mūsu skolas komanda kopā ar skolotājām Zitu Justi un Mudīti Bodžu. Komandu veidoja Roberta Eglīte, Beāte Beatrise Juško, Megija Rauza, Arvis Bonda, Ralfs Bormanis, Kārlis Strods, Linards Jansiņš, Viktors Serečenko, Toms Jaudzems un Edgars Graviņš.

Finālā iekļūst 14 labākās komandas no Latvijas un pa vienai no Lietuvas un Igaunijas (160 skolēni). Konkursa fināls ir kā izglītojoši izklaidējoša 2 dienu nometne aktīviem un erudītiem pamatskolniekiem.

Divas dienas pie jūras ir „Latvijas Finiera” novērtējums un atzinība par skolēnu gribu mācīties un domāt par svarīgo pašu nākotnei. Mācību gada garumā tiek veikti mājas darbi—aizpildītas anketas, meklētas atbildes uz dažādiem jautājumiem, veidotas video reportāžas, veikti praktiski un pētnieciski darbi un organizētas tikšanās ar speciālistiem par konkursa tēmu.

Piedalīšanās šādā konkursā motivē, saliedē un disciplinē.

Paldies skolotājām, paldies vecākiem, kuri jūta līdzi un palīdzēja veikt mājas darbus.

Nākamajā gadā noteikti atkal startēsim!

Dalībnieki un skolotāja Zita

*Iesēj labestību dārzā,
Lai tā vairojas un aug.
Silta tā kā saules diena
Apmīlota neaizaug.*

*Izcep mīlestību maizē,
Ēdot labestība augs.
Dāsni dalot maizes klaipu,
Viņa vairošies kā raugs.*

*Iedod labestību bērnam līdzi,
Kad uz skolu iet,
Lai caur viņa mīlestību
Labestība tālāk iet.*

*Gan caur sēto, gan caur cepto
Labestība augot briest.
Tas, ko bērnam līdzi dosi,
Vairojoties ļaudīs ies.*

ZINĪBU DIENA

01.09.15. plkst.9:30

Degumnieku pamatskola aicina
svinīgi un sekmīgi uzsākt
2015./2016.mācību gadu .

Par skolas busiņa reisiem 1. septembrī,

sazinieties ar skolas administrāciju vai klašu audzinātājiem pēc 25 .augusta.

sies. Parasti mūsu sacensības sasauk Latvijas paraplānieri federācija (LPF) pēc iepriekšējā gadā, decembrī sastādīta grafika. Šādu sacensību rīkošana ir lidotāju klubu kompetencē. Prieks, ka Degumniekos satikām vairākus paramotoristus, madoniešus, kuri teica, ka nākamgad tā vai citādi, lidos. Ceru, ka mūsu hobijs – parādīšanās gaisā, šogad kādam deva pozitīvas emocijas.”

Neapšaubāmi, ka aviācijas svētkos nebija aizmirsti arī paši mazākie dalībnieki, kas varēja iesaistīties „Pārsteiguma karuseļa” jautrajā programmā. Kopā ar bērniem darbojās Mikijns un Deizija.

Pēcpusdienā skatuvī savā varā ņēma leģendārā grupa „Jumprava”. Daudzi apmeklētāji atzina, ka tieši šīs grupas uzstāšanās ir galvenais notikums.

Vēlāk publiku priecēja jaunie mūziķi – „Brīvais vējš” (Viļaka), „Sokrāta brīvdienas” (Ošupe), „Melnš uz balta” (Madona), „Green Neon” (Cesvaine).

Pasākumu vadīja DJ Aivis no Latvijas Radio 2. Tieši viņš ēterā pirms aviācijas svētkiem organizēja konkursiņus, lai cilvēkiem būtu iespēja vinnēt brīvbiļetes. Veiksminieki bija četri – Jolanta Dimpere, Māris Veilands, Dace un Baiba (diemžēl uzvārdus neizdevās noskaidrot). Svētkos satikām divas dalībnieces Baibu no Taurenas un Jolantu no Daugavpils novada, pārējos nevarēja sasaukt, varbūt bija aizrāvušies ar pasākuma baudīšanu, vai varbūt lidoja virs mums.

Vakaru noslēdza jautra zaļumballe, kurā muzicēja grupas „Ceļojums”, „Alise” un „Velves”.

Aviācijas svētku rīkotāji – Ošupes pagasta pārvalde – pateicas atbalstītājiem: Madonas novada pašvaldībai, Nacionālajiem bruņotiem spēkiem (NBS), Valsts robežsardzei, LR2. Paldies z/s „Vilces”, SIA „Heta būve”, SIA „Maxis”.

Paldies Ošupes pagasta iedzīvotājiem par līdzdalību lidlauka sakopšanā un dažādu darbu veikšanā.

Saruna ar NBS Aviācijas eskadriļas komandieri, majoru **Armandu Špilleru** pirms paraugdemonstrējumiem.

Vai kādreiz jau esat bijis mūsu pagastā un aviācijas svētkos?

Tieši pašos svētkos nē. Bet ir lidots pāri pagastam.

Ko jūs mums šodien rādīsiet?

Parādīsim ar ko ikdienā var nodarboties helikopters MI - 17. Nolaidīsim no augšas virves un parādīsim nelielu ieskatu tajā, kā tiek veikta glābšanas operācija. Glābšanas darbi norit gan uz sauszemes, gan arī uz ūdens. Evakuējam cietušos, kā arī meklējam pazudušas personas. Vēl helikopters var veikt dzēšanas darbu, tad tam piestiprina ūdens maisu.

Vai ilgi jāmācās, lai varētu kļūt par MI-17 komandas locekli?

Nu ir gan (*smaida*). Tas nav tik vienkārši.

Vai nākošgad varam jūs atkal gaidīt šeit, pie mums Degumnieku lidlaukā?

Jā, varbūt, ja uzaicināsiet. Jāatzīst, ka Ošupes pagasts dara lielu un labu darbu – sabiedrību un jauniešus iepazīstinot ar aviāciju. Turpiniet un, lai jums veicās!

(Vēlāk uzzinājām, ka helikoptera komandā ir arī puisis no mūsu novada I. Korkars, kuram dzimstās mājas esot tepat 10 km no Degumniekiem.)

Saruna ar brīvbiļešu laimētājām, kas piedalījās Latvijas Radio 2 konkursā un ieguva iespēju būt aviācijas svētkos. Atbraukušas bija divas (vismaz atsaucās uz aicinājumu atnākt uz informācijas telti)

Jolanta no Daugavpils novada

Baiba no Taurenas

Vai iepriekš jau esat bijušas Ošupes pagastā? Vai zinājāt, kur tas atrodas?

Baiba: Jā, zināju, jo braucu šeit garām uz Rēzekni mācīties.

Jolanta: Iepriekš šeit nebiju bijusi. Kaut cik zinājām virzienu, jo mans draugs šeit brauc makšķerēt.

Kādas izjūtas šeit esot?

Baiba: Jauki, ir ko redzēt. Vairāk jau bērnu pēc arī braucām. Viņiem ļoti interesanti apskatīties.

Jolanta: Jūtos ļoti labi. Laiks arī labs, kā pēc pasūtījuma. Ir tāda sajūta, it kā es nebūtu starp svešiem cilvēkiem. Ir tāda kopības un pirmreizīguma sajūta. Īstenībā nemaz tik daudz vietu nav, kur varētu redzēt tik daudz lidaparātu vienuviet, un vēl paraugdemonstrējumus.

Uz kādu jautājumu atbildējāt pareizi radio ēterā?

Baiba: Man bija jautājums – kam blakus atrodas Degumnieku lidlauks. Teiču rezervātam, Barkavas ozolu audzei, vai Lubānas mitrājam. Tā kā biju šeit braucusi cauri, tad atbildi zināju.

Jolanta: Man bija jautājums - kādam nolūkam astoņdesmitajos gados tika celts Degumnieku lidlauks. Tīri loģiski izskaitļoju, ka tajā laikā, noteikti, tas tika darīts lauksaimniecības vajadzībām.

Vai nākamajā gadā arī apmeklēsiet aviācijas svētkus?

Baiba: Vēl nezinu. Šogad nodomāju, ja vinnēšu biļetes noteikti braukšu. Un vinnēju!

Jolanta: Jā, es vēlētos vēlreiz šeit atbraukt. Pirms tam lasīju informāciju, kur Aigars Šķēls bija stāstījis par to, kā šie svētki attīstās un tas ir acīmredzams. Tādēļ gribētu redzēt arī nākamā gada programmu.

Vai zināt, kuru gadu pēc kārtas norisinās šie svētki?

Jolanta: Nu, ja pirmie svētki bija 2012. gadā, tātad jau četri gadi.

Baiba: Nākošgad jau pirmā apaļā jubileja.

Gvido no Liezēres

Degumnieku lidlaukā satikām Gvido no Liezēres, kas pie mums bija atbraucis taisnā ceļā no Madonas, kur norisinājās starptautiskais motociklistu saiets „Madona 2015”. Gvido mums pastāstīja, ka traucies šurp, lai baudītu „Jumpravas” koncertu. Braukšana ar motociklu viņam esot hobijs. Arī nākošajā gadā, ja būs labs laiks, Gvido apsver iespēju doties pie mums atkal.

Atvērumu sagatavoja **Ilze Purpļeviča un Dace Kalniņa**
Ilze Purpļevičas foto

Ar nesalauztu ticību

„Nav izgudrota recepte, lai dzīvotu kā Dievs – mūžīgi. Visi dzīvo laicīgi”, saka **Andrejs Bilinskis** no z/s „Samiņi” Ikaunieku ciemā. Viņš uz dzīvi nu jau var paraudzīties no 85-u gadu kalna.

Ar apbrīnas pilnu sveicinājumu dižajā dzīves jubilejā, arī man radās interese par šo laiku, tāpēc devos pie jubilāra ciemos.

Andrejs Bilinskis: Esmu dzimis Latgalē, vietā, kur cēlušies daudzi domātāji – Nautrēnu pagastā. Var teikt arī, ka no turienes, kur runā – „troks vai no Rogovkas”. Dzimto sādžu sauca „Zvēri”. Ir versija, ka pēc mēra laikiem mūsu senči tur ieradusies no Vidzemes. Un tur, Latgalē – mežos līduši līdumus, iekopuši saimniecības, cēlušies mājas, tāpēc arī tāds ciema nosaukums. Pašlaik no 7 mājām tur esot tikai viena. Tā kā „Zvēri” arī aizgājuši mūžībā. Meža zvēri, protams, gan jau tur klīst.

Ģimenē bijām 5 bērni – trīs puīši un divas meitas. Palikuši vairs esam tikai divi. Brālis Boļeslavs ir pieci gadi par mani vecāks, dzīvo Austrālijā un viņam jau 90-mit! Viņš bija leģionārs 15. divīzijā, pēc tam smagi strādāja Vācijā, Anglijā, tad pārcēlās uz dzīvi Austrālijā – Melburnā. Uzcelta māja, ir pensionārs.

Skolas gaitas sāku Laizānu 4-klasīgajā pamatskolā. Vācu okupācijas laikā vienu klasi pabeidzu Rogovkā. Kad tuvojās krievu fronte, daudzi, arī mēs, devāmies bēgļu gaitās – Vidzemes, vārdu sakot, Rietumu virzienā. Jo Baigais gads parādīja, ka nekā labs nav sagaidāms. Bez tam mans tēvs, arī viņa brālis, bija aizsargi – brīvai Latvijai uzticīgi patrioti. Abi mani brāļi bija leģionāri, tā ka no padomju varas žēlastības nebūtu. Bet 1940. gadā no represijām izglāba mežs – aizgāja mežabrāļos.

Laimīgā kārtā nokļuvām līdz Bērzaunei (netālu no Gaiziņkalna), apmetāmies pie Skalbu saimnieka. Kad fronte atkal pietuvojās, iegājām mežā, lai vācu karaspēks nepievāktu zirgus. Protams, dzīve mežā nebija no vieglajām. Tad vācu žandarmērija visus dzina no mājām ārā, prom brauca vietējais saimnieks, arī mūsu ģimene. Mūsu bēgļu kolonā bija apmēram 30 pajūgu. Protams, daudz mājdzīvnieku – govīs, aitas u.c. Pie Palejas ezera mums uzbruka krievu kara lidmašīnas, bija ievainotie... Šāva ar ložmetējiem, meta lejā (virsū) kaučuka – plastmasas bumbiņas. Savainoja arī mūsu zirgu, vairs nevarēja tālāk vilkt vezumu. Palikām uz vietas. Burkānu saimnieks iedeva zirgu, lai aizvilktu vezumu, un nakti pārlaidām Burkānu mājās.

Fronte noturējās veselu nedēļu. Tur tad arī sagaidījām krievu armiju. Nezinot krievu valodu, iznāca pārpratums. Kļūdas dēļ krievu zaldāti bija sākuši šaut viens uz otru. Kad attapās, kļiedza – naši, naši! Mana māsa, savukārt, domāja, ka viņi nāk virsū ar nažiem. Tas viss notika Vestienas pagastā.

Andrejs Bilinskis jaunībā.

Burkānu mājās ienāca sanitārā daļa, mūs padzina. Pārvietojāmies uz Malnaviešu mājām, kuru saimniece bija aizbraukusi bēgļos. Tēvs Staņislavs plāva viņu atstāto labību, es palīdzēju (vācu). Jā, tēvam šis jau bija trešais karš. Šajā viņu neņēma vecuma dēļ, bet 1. Pasaules un krievu – japāņu karā gan viņš dabūja izkaroties. Taču viņš gribēja būt brīvā Latvijā, tāpēc bija savācis daudz ieroču, cerēja, acīmredzot, ka cīņa nav galā, ka palīdzēs Rietumi. Tā ka mēs toreiz bijām spēcīgi bruņoti.

Tālāk es cīnījās ar skolām, gribējās mācīties. Par cik Bērzaunes skola nebija lietojama, mācījās Lipšu pamatskolā. Bet tālāk? Krievu zaldāti mums teica, ka bez izglītības nebūs nekāda labā dzīve. Devos uz Madonas vidusskolu, 1950. gadā sekmiņīgi pabeidzu. Un tad tikai uz priekšu! Turpināju ar studijām Lauksaimniecības Akadēmijā Rīgā, lauksaimniecības inženieru – mehāniķu fakultātē. Kaut gan jāprecizē, jo mūsu izglītība bija universāla, proti, mēs vienādiņ labi varējām būt inženieri gan lauksaimniecībā, gan rūpniecībā.

1955. gadā beidzot akadēmiju, mani norīkoja uz Koknesi. Taču tur darba nebija, sāku strādāt Preiļu MTS. Protams, man ļāva būt tikai par mehānisko darbnīcu vadītāju, biju taču no padomju varai bīstamas – neuzticamas ģimenes. Bez tam es biju ticīgs cilvēks, gāju baznīcā.

Ateisti mani savai „ticībai” gribēja pievērst gan akadēmijā, gan arī darba vietās, starp citu, arī partijas sekretārs Jāzeps Pastars Degumniekos. Preiļu MTS to mēģināja darīt arī čeka, izsaucot uz pārrunām naktīs. Taču pēc pāra reizu garām un nopietnām pārrunām lika mierā. Tomēr uzmanīja ļoti, lai atrastu pārkāpumus. Reiz nokavēju darbu. Partorgam (Preiļos) tā laikam bija īsta ogu maize. Uz viņa aizrādījumu tā arī pateicu, lai raksta pavēli, ka Bilinskis trīs gadu laikā pirmo reizi nokavēja darbu.

Karakungi arī nelika mieru, jo kā tas var būt, ka akadēmiju beidzis students, nav padomju virsnieks? Izlikos par nezīnīti. Manā karaklausības grāmatīnā ierakstīja ļoti interesantu teikumu – derīgs neapmācīts. Tas nozīmēja to, ka kara gadījumā nāvē sūtīt var, bet jāapmāca nav.

Pēc MTS likvidācijas pārgāju darbā uz Malnavas lauksaimniecības tehnikumu. Tur četrus gadus biju galvenais inženieris un arī skolotājs. Tad mainījās direktori. Man ļoti nepatika audzināšanas politikas pārmaiņas tehnikumā, audzēkņiem pieļaujot pārlietu brīvību, kā pieaugušajiem. Tāpēc aizgāju par darbmācības skolotāju Viļakas vidusskolā. Pēc tam darba gaitas galvenā inženiera amatā aizveda uz Gaiziņkalnu. Tad sāka dibināties saimniecības – Degumnieki, Aiviekste u.c. Madonas rajona pārvaldes galvenais inženieris, kursabiedrs Edgars Zariņš ieteica nākt uz Degumniekiem.

Tas bija 1964. gada decembris. No tā laika tad arī esmu šai pusē. Te darbs, te ģimenes nodibināšana. Tagad rūpes mūsu „Samiņos”, lai arī it kā sen jau esmu (skaitos) pelnītā atpūtā.

Degumniekos jaunajā padomju saimniecībā (sovhozā) viss bija jāorganizē. Bet veicās, jo kolektīvs bija ļoti draudzīgs, arī ļoti enerģisks.

Dzīvi ar pierakstu sāku Degumnieku vecajā skolā, kamēr nodeva māju. Atkal bija jāuzklausā pārmetumi, kā tā var, ka galvenais inženieris iet baznīcā. Augusts Trops centās pierunāt stāties komunistos. Bet viņiem neveicās novirzīt mani no garīgā ceļa.

Korespondents Jūlijs Augusts Trops: Jūs labi teicāt, ka ar darbu vien dzīvē nevar iztikt.

A.B.: Jā. Mana kundze Valentīna strādāja par grāmatvedi Degumnieku skolā, tad padomju saimniecībā. Dēli Andrejs un Salvijs strādā Rīgā, darbojas ar jaunajām tehnoloģijām. Mājās palikusi meita Regīna, strādā un vada mūsu „Samiņos”. Priecājamies par četriem mazbērniem.

Kor.: Barkavas katoļu draudze jums tikpat kā darba vieta.

A.B.: Jā, tas bija vēl krievu laikā, bet jau uz atmodas pusi. Mainījās priesteri, bet ļaudis draudzē baidījās uzņemties vecākā pienākumus. Centos tos paveikt jau priesteri Alberta Cimanovska laikā. Viņš bija ļoti enerģisks un patriotisks mācītājs. Apkalpoja vairākas katoļu draudzes, no jauna tās organizēja Dzelzavā un Ļaudonā. Bija Tautas frontē, kopā braucām uz barikādēm Rīgā. Pateicoties viņam, Madonā, Liseskalnā, sākās Latvijas 1. brīvības cīņās kritušo karavīru piemiņas godināšana, pieminēšana sv. Misēs.

Kor.: Par zemniecību. Jūsu „Samiņi”. Aitiņas, mazāk govīs. Neesat liel-saimnieki.

A.B.: Jā, pie mums ir diskriminācija gan. Mazāk maksā par nodoto produkciju. Prece – aitiņas labi iet, taču ar lielu darbu. Ne tik Eiropas, kā mūsu pašu vadītāju politika un rīcība ir tāda, lai lauki tukšotos, lai paliktu medību lauki un lielsaimnieki. Tik ātri tas nenotiks, bet... Bet šās lietas iesācējs jau krievu laikā Barkavā bija direktors Pēteris Eglons. Tur viensētas pazuda strauji. Taču P. Eglonam bija arī labas idejas. Pusjokojot, pusnopietni, taču, skat, kā jau lapsas un mežacūkas grib tikt Rīgā. Bet nopietni pavisam, ja runā, tad mums jāturas tā, kā jau teicu – „troks vai no Rogovkas”. Jo teiciens radies no manas dzimtenes Rogovkas. Kas nezina, ka tur cara laikos bija zemnieku aizstāvis Pēteris Migliniķis. Viņš nebaidījās tiesās aizstāvēt zemniekus, tāpēc muižnieki, vai kā tur viņus nosaukt, sacīja – vai tu esi troks vai no Rogovkas, cīnoties par zemniekiem! Migliniķis tika represēts, apcietināts, mira jauns.

Kor.: Kā ar medībām?

A.B.: Jā, savulaik veidju mednieku kolektīvu Meirāni – Degumnieki, ap 50 vīru. Vairs ne. Slodze būtu par smagu.

Kor.: Vilki aitiņas nezog?

A.B.: Šogad vēl nav, citus gadus gan ir nolaupijuši. Kur tu paliksi, pelēcis prasa savu, kā jau dabā. Protams, lai viss būtu ar mēru. Reiz uzklupa manam zirgam. Krēpes to pasargāja, izrāva tikai ādas gabalu. Saārstēju. Bet vilku gaudas patīk jaunatnei, nav jābrauc klausīties uz Teiču rezervātu. Ja dabā tā populācija ir, tad jau, acīmredzot, tā jābūt. Aitiņas sargājam ar elektrisko ganu.

Kor.: Ja nosacīti rezumētu vai mēģinātu rast kopsaucēju saviem 85-iem gadiem?

A.B.: Jā, pēc tā laika it kā jau būtu jādodas tai saulē. Taču manā dzīvē daudzreiz notiek tā, ka visam jāturpinās. Jau no mazotnes. Piemēram, 3 gadu vecumā kaimiņš man pārbrauca pāri ar zirga pajūgu. Biju iemidzis smiltiņās. Ne skrumbas! Citreiz kaitināju aunu uzrāpies kokā pie upītes. Kamēr šūpoju zaru, tas lūza. Uz zemes no kritiena zaudēju samaņu. Atņapos, ka guļu turpat blakus ūdenim, bet ne upē iekšā. Gāju vidusskolā. Naktī uz Bērzaunes tilta mani notrieca automašīna. Ar bortu trāpīja tikai uzaci, rēta palika, bet pats dzīvs. Reiz sātrakojās zirgs ar spīlarklu strādājot. Arī tad lemesis deniņos ievil-

Valentīna un Andrejs.

Austrālija.

ka tikai svītru. Reiz neievēroju darba drošību, māsu pielaidu pie kloķiem, pārceļot betona bloku. Labi, ka kausa zobi atspiedās pret bloku un izlīdu dzīvs no kausa. Bija reize, kad noslīku Meirānu kanālā, bet draugi izvilka uz atdzīvināja. Līdz krastam bija 2 metri, bet spēki man arī bija galā, paguvu vien palūgt – Marija, glāb mani! Un nogrimu. Bet draugi piestaidzās... Vārdu sakot, Dievs man sargenģeli ir vienmēr atsūtījis vajadzīgajā un istajā brīdī.

Kor.: Ar vēlējumu, lai tā tas notiek arī turpmāk, varētu nosacīti beigt šo sarunu. Taču arī mātei paldies sakāms, vai ne?

A.B.: Noteikti, kā savādāk! Bet māte Vanda no maniem 85 gadiem tikai īsu brītiņu bija klāt. Viņa nomira, kad man bija tikai pieci gadiņi. Varbūt Dievs man vēlējis nodzīvot arī viņas laiku te, uz zemes.

Jūlijs Augusts Tropš

Foto no Bilinsku ģimenes arhīva

„Kā pavadī vasaras brīvlaiku?”

Elīna Aleksa Ločmele:

Palīdzu mammai. Reizēm aizbraucu līdz uz darbu. Kopā ravējam dārzu. Braucam uz laukiem pie vectēva. Cieņojos arī pie māsīcas Keitas un otra vectēva un vecmamma. Šīs vasaras sākumā kopā ar ģimeni bijām mini ZOO „Rozīte”, Rēzeknē, Rāznas ezerā, Mākonkalnā.

Apmeklēju arī dziesmu un deju svētkus Rīgā. Es tur dejuju. Nelikās, ka ir grūti. Ļoti patika brauciens uz jūru kopā ar kolektīvu. Šogad esmu paspējusi nopeldēties gan ezerā, gan jūrā. Vēl gaidu braucieni uz Rīgu kopā ar ģimeni.

Sintija Šķēle:

Biju dziesmu un deju svētkos – man patika. Gājām vēl gulēt, bet agri cēlāmies. Visvairāk man patika ballīte. Paspēju Rīgā arī apciemot savu krustmāti.

Mājās palīdzu mammai barot teliņus, sagrābju zāli. Strādāju pie skābbarības sagatavošanas, palīdzēju uzklāt plēvi un nest riepas, lai var nosegt malas.

Kopā ar ģimeni un draugiem bijām ekskursijā uz Igauniju uz Lotes ciemu „Lottemaa”. Tur bija sastopami dažādi tēli no slavenās grāmatas „Lote no Igdrotāju ciema”, diemžēl pašu Loti nesatikām, bet bija citi interesanti tēli. Mēs tur arī nakšņojām kempingā un gājām uz jūru. Otrā dienā apmeklējām Igaunijas veikalus, taču Latvijā veikali ir labāki.

Mārtiņš Šķēls:

Piedalījos dziesmu un deju svētkos, diemžēl tikai vienu dienu tur pabijām, bet 12. jūlijā devos atkal uz Rīgu, lai piedalītos krāšņajā gājiņā. Mājās pļauju zāli. Tētim palīdzu pie lauku darbiem. Patīk spēlēt florbolu. Ir reizes, kad piekatu jaunāko brālīti Jēkabu. Pa retam satiekos arī ar draugiem, kaut kā nesanāk bieži. Uz skolu gan vēl nemaz negribas iet.

Vēl apmeklēju Degumnieku aviācijas svētkus un pagasta svētkus. Peldējies gan esmu tikai divas reizes, bet vasara liekas normāla.

Vēl jānosvin sava dzimšanas diena un tad jau vasara tuvosies beigām.

Aptauju veica **Dace Kalniņa**

„Eju paceltu galvu un smaīdu”

Ināra Baltā. Stipra sieviete laukos – tā viņu varētu raksturot. Mana dejotāja. Mana padomdevēja un atbalsts. Viņa šai dzīvē nevar izvēlēties labāko, jo labākais izvēlas viņu. Avīzes slejās ierasts lasīt Ināras veidotās intervijas, taču šoreiz nolēmu intervēt viņu pašu, jo šis gads Ināras kundzei atnesis dubultu jubileju – apaļu dzīves gadskārtu un 20 gadus, kopš sākusies sadarbība ar „Klānu Vēstīm”. Mūsu saruna par dzīves likločiem, kas nav dāvāti gludi, taisni ejami, bet gan bieži vien ērkšķiem kaisīti.

Kur rodamas tavas dzimtas saknes?

Esmu dzimusi Rēzeknes rajona Verēnu pagastā. Un tas ir arī viss, ko varu pateikt par dzimtas saknēm, jo vecāki mani pameta... 2 gadus atrados Rīgas zīdaiņu namā un 4 gadus Baldones bērnu namā.

Mani adoptēja audžuvecāki – Eleonora un Jānis Liniņi. Viņiem savu bērnu nevarēja būt.

Tā diena man mūžīgi paliks atmiņā. Bija saulaina vasaras diena. Tēvs man atbrauca pakaļ, es sapucēta. Pirmais, ko pajautāju bija: “Iedod konfekti!” un viņš mani pacienāja ar plūmju konfektēm.

Par savu īsto māti neko nezīnu, bet īsto tēvu vienreiz satiku. Drīz pēc tam viņš nomira. Zīnu to, ka man ir 2 brāļi un pusmāsas, bet nevienu neesmu uzmeklējusi un arī nevēlos, jo uzskatu, ka tā ir labāk.

Dzīvoju Lubānas pusē „Lielpurvos”, tad pārcēlāties uz dzīvi Zvidzienā „Druveniekos”, kur nodzīvoju līdz 1973. gadam. Tad pārcēlos uz dzīvi Degumniekos.

Mācījos Lakstienas 3–gadīgajā skolā, tad Degumnieku pamatskolā un Lubānas vidusskolā.

Pastāsti par darba gadiem!

Saku lielu paldies saviem audžuvecākiem, kas man iemācīja darba tikumu, nelutināja. Jau agrā bērnībā man nācās smagi strādāt. Mammai bija teļu ferma. Man bija jāiet ganos, jātīra aizgaldi, jāpļauj zāle. Vasaras brīvlaikos lauku brigādē strādāju dažādus darbus. Strādāju, biju paklausīga.

Kad beidzu Dzērbenes lopkopības skolu, strādāju par kontrolasistenti fermās p/s Aiviekste. Mana pirmā priekšniece bija Baiba Stradiņa, kas man vēl šobaltdien ir ļoti tuva. Slauca arī govīs Tarenieku fermā un piedalījās pat slaukšanas sacensībās un uzvarēja.

Degumniekos mana priekšniece bija Dzintra Broka, tieša un prasīga. Strādāju par laboranti, tad biju iecirkņa zootehniķe. Ļoti ilgi biju zootehniķe liel-

Ko domā par to sabiedrības daļu, kas tikai sēž savā mājoklī un sūdzas par grūtiem laikiem?

Tāda sabiedrības daļa vienmēr ir bijusi un būs. Un ir pat tādi, kas lepojas, ka viņi ir īpaši, ka viņiem tiek dots pabalsts, humānā palīdzība un pārtika. Viņiem patīk sūdzēties, ka nav darba. Vistīrākās blēņas! Jā, valsts darbu ir grūti atrast. Bet zemniekiem un veciem cilvēkiem ir vajadzīga palīdzība un cik tad ir tādu, kas būtu ar mieru strādāt? Nesmukums jau ir tur, ka šādās ģimenēs aug bērni, kas turpina vecāku iesāktu ceļu.

Kāda šobrīd ir jaunās paaudzes attieksme pret dzīvi laukos?

Ināra kopā ar dejotājām.

fermā „Straumes”.

Sākās juku laiki. Toreizējais pagasta padomes priekšsēdētājs Dzintars Kozulis man piedāvāja darbu – uzņemties atbildību par bezdarbniekiem, jo saimniecība likvidējās un darba cilvēkiem vairs nebija. Šo cilvēku bija ļoti daudz. Tas bija grūts laiks visiem. Bija jānodrošina darbs un padarītais arī jākontrolē.

Tad mani nosūtīja Rīgā uz kursiem, kur ieguva sertifikātu, un sāku strādāt par sociālo darbinieku. Man patika šis darbs. Tiesa gan, tas bija emocionāli smags darbs. Apmeklēju ģimenes ar bērniem, kam iet grūti, un vientuļos pagasta iedzīvotājus. Centos būt saprotoša un uzklaut viņu sāpi. Tolaik pazīnu visus lielos un mazos pagasta iedzīvotājus. Tagad gan daudzus nezīnu, jo tā laika bērni jau izauguši, bet vecie cilvēki staigā aizsaules takas.

Kāds prieks ir par tādām ģimenēm, kur paaudžu paaudzēs strādā, cīnās un nebaidās no grūtībām! Priecājos par Līgu, Mairi, Agri, Jāni, nenosaucot uzvārdos. Mums ir tik daudz jaunu, iedvesmas pilnu, čaklu jauniešu, kas nebaidās rakstīt projektus, izmēģināt ko jaunu, nebijušu. Pats galvenais – viņi mīl laukus, zemi, darbu.

Atceros, kā rakstīju avīzei par diviem jauniešiem, kas teica, ka vēlas dzīvot laukos, uzcelt māju. Vai nav jauki?

Latvijas 96. gadadienas pasākumā tu saņēmi balvu „Ošupes pagasta Gada cilvēks – 2014”. Kā toreiz juties?

Biju lepna. Ļoti priecīga un lepna. Nu piekritīsiet, ka vajag katram kādreiz skaļi pateikt “paldies”, nu vajag. Tad zini, ka nav velti nodzīvota dzīve un kādam esi darījis labu un esi bijis noderīgs.

20 gadus tu esi bijusi kopā ar „Klānu Vēstīm”. Sākumā rakstot par sociālo darbu, vēlāk veidojot intervijas ar pagasta cilvēkiem.

Man patīk izpausties. Kad strādāju, vēlējos, lai visi zin, kas patiesībā pie mums notiek, kas jauns, kā dzīvo cilvēki. Es nepiekrītu nosacījumam, ka nedrīkst sniegt informāciju par cilvēkiem, kas dara sliktu, nezina ētikas robežas, neaudzina bērnus. Tie ir nepareizi likumi. Tieši sabiedrība ir tā, kas varētu izskaust sliktu, ja par to runātu atklāti, nevis slēptu. Es savā laikā daudz rakstīju avīzē par sliktu un neko nemēģināju slēpt. Atklāti saucu vārdus un uzvārdus, un ticiet vai nē – dažs labs labojās.

Avīžu konkursā 2009. gadā mūsu avīze saņēma nomināciju „Saistošākā intervija”. Tas bija tavs nopelns.

Atceros, jā par šo nomināciju. Protams, ir jauki rakstīt par labām lietām. Mums ir daudz gudru, čaklu, interesantu cilvēku un nebūt nav par visiem vēl uzrakstīts.

Man patīk tikt ar cilvēkiem, aprunāties. Sarunas gaitā jūtu mana sarunu biedra attieksmi. Esmu saņēmusi arī pa kādam „kurvītim”, kur nu bez tā. Ir mums kautrīgi cilvēki, kas atrunājas, ka nevar viņu intervēt, citi taču labāki, vairāk strādā...

Avīžnieku darbā ir divas intervijas daļas: viena – tikšanās ar cilvēku, otra – dzirdēto, redzēto un izjusto uzrakstīt. Kas tev nākas vieglāk, kas grūtāk?

Pa šiem gadiem esmu pamanījusi, cik ļoti dažādi mēs esam. Ir cilvēki, kas mīļuprāt runā, pastāsta, iesaka, bet ir arī tādi, kas ļoti augstu sevi vērtē, noniecinot cita darbu. Jābūt ļoti uzmanīgam gan uz klausot, gan pēc tam rakstot.

Manuprāt grūtāk ir uzrakstīt. Ļoti jādomā līdzī stāstījumam. Mēs mēdzam būt dažādi – gan strauji, gan emocionāli, pielietojam dažādu žargonu u.t.t. Lai stāstījums būtu interesantāks, ir jābūt savā ziņā rakstniekam. Man ir bijuši tikai divi gadījumi 20 gadu laikā, kad intervējamais ir pieprasījis iepriekš parādīt uzrakstīto, pārējie man ir uzticējušies.

Cik tev ir svarīgs lasītāja viedoklis par tevis rakstīto? Vai kritika tev ko nozīmē?

Protams, ir vajadzīga kritika, bet saprāta robežās. Var kritizēt tad, ja par šo vai citu tēmu ir kāda sajēga.

Vai esi prasīga pret sevi un citiem?

Neesmu. Esmu pārāk laba un daudzreiz vīlusies, bet mācības nav. Man maigs raksturs. Attiecībā uz citiem – man nepatīk divkoši, aizmugures plāpas. Tad jau labāk dzirdu vienreiz taisnību nekā trīsreiz melus.

Pastāsti par savu vaļasprieku.

Mans vaļasprieks ir daba, tās baudīšana. Man patīk čubināt puķes, par tām priecāties. Ziemā adu zeķes. Vecumdie-

nās man uzradies draudziņš – dators. Tur daudz ko jaunu uzzinu, sarakstos ar draugiem, bet ar datorslimību saslīmusi vēl neesmu.

Vēl man ļoti patīk dejot. Man ir manas „Orhidejas”. Un ticiet vai nē – mums ir labs kolektīvs. Un to var redzēt mūsu kopīgajos izbraucienos, kad esam kā mazas meitenes, vienotas un draiskulīgas. Dažreiz vadītājam pat grūti ar mums galā tikt.

Man patīk iet ciemos, ja mani aicina. Vārdus sakot, esmu optimiste, un iesaku arī tev, cienījamais lasītāj, domāt labas domas, priecāties par katru nodzīvoto dienu un dzīvot cerībā, ka rītdiena būs vēl labāka.

Kur rodi sev spēka vārdus?

Man ir liela ģimene. Man ir 5 bērni ar saviem darbiem un nedarbiem, ar kuriem man jāsadzīvo, jāprot saprast, piedot un mīlēt. Man ir labs, godīgs un stiprs vīrs, kas mani ciena un saprot. Man ir 9 mazbērni, 1 mazmazbērniņš. Man ir viens znots un daudz vedeklas. Cenšos visiem būt laba...

Būt mātei – tā ir īpaša profesija, bet būt labai mātei, tā ir varonība. Cenšos tāda būt..., bet tas nebūt nav viegli. Es cenšos smaidīt, spert staltus soļus, neizrādot savu sāpi citiem. Nevienš nepalīdzēs, tikai pats sev.

Uzbur nākotnes ainu, kādi būs nākamie 20 gadi avīzes dzīvē!

Mēs taču visi tiecamies uz augšu, uz kaut ko jaunu, nebijušu. Es ceru, ka būs vairāk rakstītgrībētāju. Domāju, ka sasparosies jaunieši un tie nāks ar savu domu un iedvesmu. Ir jāraksta, noteikti jāraksta par visu. Cilvēki grib zināt, kas notiek mūsu pagastā, sevišķi jau vecākā paaudzē.

Nākamajos 20 gados avīze noteikti iznāks vismaz divas reizes mēnesī, tā būs biezos vākos ar krāsainām bildēm. Avīzei būs galvenais redaktors un tā būs mūsu Ilze un vēl būs korespondentu kompānija, kas par darbu saņems algu. Tāda ir mana nākotnes vizija.

Paldies redaktorei Ilzei, ka man tika dota iespēja padalīties ar savām domām, ka tiku uzklautāta un pieņemta avīzes veidotāju pulciņā. Paldies par uzticību!

Vai vari iedomāties kādi būs nākamie 20 gadi tavā dzīvē?

Lai Dievs dod veselību, tad būtu labi. Tad es kā puķe ziedētu, jo esmu jau uzplaukusi, starp saviem bērniem, mazbērniem un mazmazbērniem. Vienmēr jauki sagaidītu, priecātos kopā un arī skumtu, ja ietu slikti. Palīdzētu, ja ne materiāli, tad morāli noteikti. Smietos un dziedātu tāpat, kā to daru tagad. Un blakus man būtu Zīgurds. Es ticu un ceru, ka tā būs. Un vēl piebilde: uzdancot gan gribētu vēl vismaz kādus 10 gadus un ilgāk. Lai mums visiem veicas! Lai satīcība, ticība un cerība!

Ilze Purpļeviča

Gan Melderi, Mārtiņi, Jāniši

Noskaidrots. 14. jūnijā, kad komunistiskā terora upuru piemiņu godināja arī Rēzeknē, satiku leģionāru, protams arī represēto, Julijanu Šķeļa kungu. Tad arī no tiešā avota tapa skaidrs, kā tad tās mājas Čibistānos – Lielmežniekos sauca. Šķeļa kunga tēva mājas bija „Mārtiņi”, mana vecāsmātes vecāku – Margaritas un Jāņa Šķeļu – „Jāniši”. Bet „Melderu” nosaukums bijis tai viensētai, kur netālās Zaharu vējdzirnavās dziedājis Lubāna ezera vējš.

Bet Julijans Šķeļš patiešām ir no dzelzs ne kaula kauliem, jo rudens pusē pārkāps deviņdesmitā gada sliekšnim. Viņš kopā ar manu tēvu K. Ulmaņa laikos muzicējuši, pat Meirānu zaļumballēs. Un visbeidzot, lai pāris teikumos mūsu aizezera kaimiņa, bijušā Gaigalavas pagasta vadītāja, bet nu jau krietnu gadu skaitu Rēzeknes novada domes priekšsēdētāja Monvida Švarca Rēzeknē pie piemiņas akmens mocītavas – Čekas mājas vietā sacītais par to, ka ļoti svarīgi šo netaisnību pret visiem Latvijas iedzīvotājiem, nekad neaizmirst. Un tālab Rēzeknes novadā ar pašvaldības iniciatīvu Latvijas tautas sēru dienās, atceres pasākumos obligāts skolām būs uzdevums – iesaistīt skolēnus. Jā, tas darāms. Jo, lai arī bija svētdiena (14. jūnijs), ne baznīcā, ne piemiņas vietās (Rēzeknē – četras) neredzēju NE VIENA – ne skolēnu, ne jauniešu. Nākotnes labā pēdējais laiks darīt galu šai paviršībai. Un ne jau tikai Latgalē.

Jūlijs Augusts Trops

Skumja vēstule

Vasaras rīts. Bērni pa vienam vien sardas dārziņā. Kādam niķītis līdzī atnācis, cits smaidīgs. Rīts pamazām uzņem apgriezīkus, ēdam brokastis. Un tad tradicionālais bērnu jautājums: „Audzīnātāj, kad iesim ārā?” Ejam. Saulīte spīd silts... rotaļu laukumīņš jau mūs gaida...

Bet te pēkšņi – tinkš tankš...Sabrūk mūsu skaistais rīts, jo laukumīņā jau atkal mētājās pudeles, cigarešu izsmēķi, asie pudeļu korķi. Atkal jau audzinātājam jāiet lasīt un bažīgu skatu jāvēro, vai tik atkal kaut kur nestāv šī draža... Eh... kas tik nav atrasts - dezodoranta pudeles, drēbju gabali un vēl...

Mīļie rotaļu laukumiņa apmeklētāji! Esiet taču saudzīgi un savus atkritumus iemetiet atkritumu tvertnē! Ne mūsu, bet bērnu dēļ. Tagad laukumīņš ir vaļā, nav aizslēgts, visi var ienākt, tādēļ padomājiet kaut par saviem bērniem. Pagaidām rakstam jums, nesaucot vārdus, bet tas nenozīmē, ka mēs nezīnām, kas to dara. Ir taču kameras un dzīvojam tādā mazā ciematīņā, kur cits citu redzam. Saņemamies un savu cūcību aiz sevis savācam, tad arī vārdus nublicēsim nākamajā „Klānu Vēstīs” numurā. Mīlēsīm sevi un citus, ne tikai jums bērni šeit spēlējas, bet arī citiem. Vai tad nav neērti pārmet pagastam, ka rotaļu laukumā nekā jauna nav? Un kur paliek tās lietas, ko taisīja bērnu vecāki? Tās salauztas mētājas... Arī tās pašas smilšu kastes nebūtu, ja vecāki, kam rūp savi bērni, nebūtu izbrīvējuši laiku no savas aizņemtās ikdienas un nākuši strādāt. Diemžēl tie, kas tagad šeit mēslo, talkai gāja ar lielu likumu...

Cerot uz sapratni – bērnu dārza rūķi un bērnu vecāki

Maiznīca – kafējnīca

Māmuļa

Jūs jau gaida!

Skaistā vietā pie Madonas pil-sētas estrādes Parka iela 12a atvē-rusies jauna maiznīca – kafējnīca „Māmuļa”.

Tiek piedāvāta:

dažāda veida konditorejas un kulinārijas izstrādājumi, iespēja tos pasūtīt;

saimnieku lepnums – malkas krāsni pašcepta maize; latviska virtuve, iespēja pusdie-not;

vasarā pieejama āra terase;

svinību galdu klāšana;

popularizējot visu vietējo, saim-nieki piedāvā iegādāties ne tikai savus saražotos un pagatavotos lauku labumus, bet arī Madonas novada un citu novadu ražotāju produkciju.

Īpaši ekskursantu grupām (ie-priekš piesakoties) tiek piedāvāta 4 stundu gara maizes cepšanas prog-ramma: maizes mīcīšana, krāsns ku-rināšana, kukulišu veidošana, degus-tācija. Savu izcepto kukulīti katram iespējams paņemt līdzi!

Kafējnīcas vietu skaits – līdz 20 personām.

Savukārt ēkas otrajā stāvā ikvie-nam pieejama telpa svinībām līdz 50 personām.

Darba laiks:

P, O, T, C, P, S, Sv: 10.00 – 19.00

Tālr. **29104869** (Andrejs Broks)
www.madona.lv

Omulīga, karsta pirtiņa atbrauks pie jums, ja pazvanīsit un sarunāsit.

Pirtiņa sasilst ļoti ātri – pusstundas laikā. Cenā ietverta malka un piegāde pagasta teritorijā (par teritoriju, kas neietilpst pagastā, zvaniet, sarunāsim).

Perieties droši, kaut 12 stundas un maksājat tikai 50 eiro.

Tel: 29372117 vai 28893026

*Kopā strādāts, kopā iets,
Kopā bēdāts un smiets.
Lai turpmāk stipra veselība,
Dzīvesprieks un izturība.*

*To skaistajā dzīves jubilejā
Skaidrītei Dārzniecei novēl
ģimenes draugi –
Līviņa un Jānis*

Es satiku tautu dēlu

Zaļā bērzu birzītē.

Viņš man deva gredzentiņu,

Es tam savu vainadziņu.

Gunai un Rolandam

Radziņiem

*Mīļi, sirsnīgi sveicu kāzu
dienā!*

Vecmamma

Sakarā ar atvaļinājumu

bibliotēka slēgta

no 11. līdz 31. augustam

Paldies!

Šovasar Saulgriežu laikā no 20. līdz 21. jūnijam notika pirmais Starptautiskais sieviešu deju kopu festivāls „Spīganu dejas ezera atspulgā”, ko organizēja Latvijas Senioru deju apvienība (LSDA) sadarbībā ar Rēzeknes novada Gaigalavas kultūras namu un ūdenstūrisma attīstības centru „Bāka”, kas atrodas pie Lubāna ezera.

Festivālā piedalījās ap 200 deļotāju teju no visas Latvijas un trīs deju grupas no Igaunijas, vadītāja Tiina Saar.

Festivāla organizatoru vārdā paldies Ošupes pagasta pārvaldes vadītājam Aigaram Šķēlam par atsaucību igauņu delegācijas uzņemšanā „Liepsalās”, Lubāna mitrāja informācijas centra darbiniecei Līgai Dreiškinai par gida pakalpojumu sniegšanu, pavadot igauņu deļotājas uz operdziedātāja Jāņa Zābera memoriālo muzeju „Vecais ceplis” un akmens parku „Vaidavas”. Paldies pavārītei Skaidrītei Trokšai par pusdienu gatavošanu mūsu viesiem.

Ilze Purpļeviča,
festivāla sieviešu deju kopu koordinatore

LĪDZJŪTĪBAS

*Es pametu rūpes,
Lai aizietu tālē.
Lai ziedētu puķēs
Un zaļotu zālē.*

/V. Kokle-Līviņa/

MIRUŠI:

Pāvels Novikovs

08.07.1949. – 11.06.2015.

Spodra Rasma Jana

01.05.1929. – 12.06.2015.

Milda Emma Stālberga

06.03.1924. – 07.07.2015.

Raimonds Balodis

01.05.1934. – 12.07.2015.

Antons Ciematnieks

08.10.1942. – 19.07.2015.

Inārs Paklons

31.05.1955. – 24.07.2015.

Jānis Vēksējs

08.04.1934. – 29.07.2015.

*Mīļo tēt, cik ļoti grūti
Tevi zemes klēpim dot,
Atvadoties sveikas sūtiņ,
Dziedāt dziesmu pēdējo.
/Z. Purvs/*

Klusa līdzjūtība **INESĪTEI SKRAUČAI,**
no tēta uz mūžību atvadoties.
„Harmonijas” dziedošās meitenes

*Tu būsi debesīs, zemē,
Tu vējā un saulē.
Tu savējo sirdīs,
Tie tevi neaizmirsīs.
/V. Kokle-Līviņa/*

Elfa un Ralf, jūtam jums līdzi,
no vectētiņa uz mūžu atvadoties.
Audzinātājas un klasesbiedri

*Kas bijis reiz,
Tas nebūs vairs nekad,
Tas pavasars...
Tas brūkleņzieds...
Tas cilvēks...
/J. Sirmbārdis/*

Visdzīlākā līdzjūtība **Ralfam un Elfai Bormanjiem,** vectēvu zaudējot.
„Mazais modelītis”, skolotājas un vecāki

*Trīs saujas vasaras, dzimtenes vasaras
Dodiet man līdzi, kad šī saule riet.
/Ā. Elksne/*

Skumju brīdī esam kopā ar **Vēksēju ģimeni,** tēvu, vectēvu, vīratēvu, vīru smilšu kalniņā pavadot.
Purpļeviču ģimenes Lubānā un Rīgā

Izdod Ošupes pagasta pārvalde

Degumnieki. Tel. 64829604

Reģ. apl. Nr. 1640

Atbildīgā par izdevumu **Ilze Purpļeviča**
Tel. 22451599

E-pasta adrese: ilzepurplevica@inbox.lv

Iespiests SIA „Erante” tipogrāfijā

Tel. 64860983, 65230116

Tirāža 500 eks.